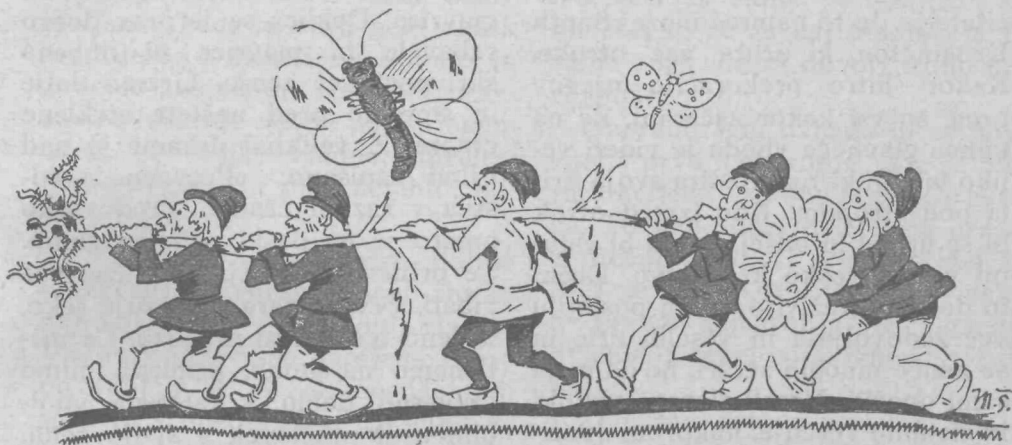

so ljudje in če se mi bodo rane zacelile, bom rajši ostala vse življenje cvetlica...»

Palčkom se je zelo smilila lepa cvetlica-kraljična.

jutro so jo zalivali z roso, čez dan jo je pa ogrevalo toplo sonce. In rdeča cvetlica se je kmalu opomogla. Ko je minilo sedem pomladnih dni in sedem pomladnih noči, se je

Na vso moč so se trudili, da bi jo ohranili pri življenju, toda cvetlica je postajala čedalje slabotnejša.

»Veste kaj, bratci?« je vzkliknil najmanjši Palček med njimi; »izgrebimo jo s koreninami in jo presadimo k nam pod leskov grm, nemara bo potem ostala živa.«

»Saj res,« so pritrdili drugi in so prav nežno izgrebli cvetlico, ki se je bila — ubožica — medtem že onesvestila, ter jo odnesli domov. Tam so pod grmom izkopali jamičo in vsadili vanjo cvetlico. Vsako

nenadno izpremenila v krasno mlado kraljično, kakršne Palčki še svoj živ dan niso videli. Na mestu, kjer je raslo leskovo grmičje, se je dvigal majhen gradiček, zgrajen iz samega belega marmorja. Tam je živela kraljična-cvetlica s svojimi prijatelji Palčki še mnogo, mnogo let. — Zgodilo pa se je vse to v tisti daljni deželi, ki leži za devetimi gorami in devetimi vodami in se ji menda pravi Indija Koromandija.

Nemara še dandanašnji ob cvetoči poljani zala kraljična-cvetlica živi in se lepe pomladi veseli...

DECA MATER

Sonce naše si družine,
naša sreča, radost vsa,
ljubi Bog naj te ohrani,
Ti želimo iz srca.

Za otroke se žrtvuješ,
zanje delaš in skrbiš,
z našim smehom se raduješ,
z nami jočeš in trpiš.

Mi smo pa kot petelinčki,
venomer smo si v laseh,
ko pomirjaš razdvojene,
solza v Tvojih je očeh.

A odslej ne bo žalila
Te nesloga in prepir,
popustljivost in ljubezen
porok bo za pravi mir.

Marija Grošljeva